

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.II.20.135/2024/8.

A felperes: Felperes1

(cím2)

A felperes képviselője: dr. Kocka Éva ügyvéd

(cím3)

Az alperes: Alperes1

(cím1)

Az alperes képviselője: dr. Nagy Veronika ügyvéd

(Cím4)

A per tárgya: személyiségi jogok megsértése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék

P.20.464/2023/16.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes, 17. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét megváltoztatja, kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000,- (háromszázezer) Ft sérelemdíjat.

Mellőzi a felperes perköltség és feljegyzett eljárási illeték viselésére kötelezését. Egyben kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000,- (kettőszázezer) Ft első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy 60 napon belül fizessen meg 54.000,- (ötvennégyezer) Ft feljegyzett eljárási, valamint 24.000,- (huszonnégyezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára. Az eljárási illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni a jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapján az alperes 2019. április 6. napján 9 óra körül a felperes családi házában megjelent azért, hogy gyermekét, Személy1-et kapcsolattartásra magával vigye. Az alperest elkísérte testvére Személy2 is. A felperes a cím2 szám alatti családi házra kamerákat szereltetett azért, hogy a gyermek átadás-átvétel során történések rögzítésre kerüljenek. A felperes a gyermek átadásában nem vett részt, a történéseket kézikamerával vette fel. A gyermeket az anyja, Személy3 – a felperes lánya - átadta a kertajtónál várakozó alperesnek, majd becsukta a kertajtót és a ház felé indult vissza. Eközben Személy3, Felperes1né, illetve az alperes és Személy2 között rövid szóváltás alakult ki a gyermek korábbi betegségéről való tájékoztatás elmaradása miatt. Miközben az alperes a kb. 15 méterre álló gépkocsijához vitte a gyermeket, az alperes a felperest „bűdös csicskának” nevezte. A szóváltást a felperes és Személy2 folytatta, egymást kölcsönösen trágár kifejezésekkel illették. Közben Személy3 a kamerázó felperes mögé lépett és melegítőjét hátulról meghúzva jelezte, hogy be kellene mennie. Felperes1né többször próbálta csitítani a felperest, hogy ne szóljon többet. A felperes ennek ellenére folytatta a kamerázást, majd Személy2 felhívására kamerával a kézben kilépett a kertajtó előtti járdára. A szóváltás a kamerafelvétel miatt felperes, Személy3, Felperes1né és Személy2 között folytatódott, amely során Személy3 Személy2-nak azt mondta, hogy „Ki a szarházi anyád vagy te, hogy te önbíráskodsz itt? Te magtalan nyomorék”. Az alperes erre elindult a gépkocsijától a felperes felé támadólag, gyors léptekkel, határozott mozdulatokkal, indulattól fűtve, majd Személy2 mellett megállva vállával a felperes testének ütközött. Az ütéssel szemben a felperes védekező mozdulatot tett, az alperes cselekménye következtében a felperes mellkasában nyomásérzékenység alakult ki. A lökés miatt a szóváltás üvöltözéssé fajult, az alperes és Személy2 - miközben Felperes1né többször távozásra szólította fel őket - a gépkocsijához indultak és beszálltak, majd elindultak. Közben Személy3 felhívta a rendőrséget. Az esetet követően a felperes a háziorvosi ügyeletre, illetve traumatológiai szakrendelésre ment. Rögzítették, hogy a szegycsont felett nyomásra fájdalmat érez, a testrészt nyomásérzékeny, megállapították a mellkasfal zúzódását. A képalkotó vizsgálatok szerint az esettel összefüggő traumás, kóros eltérés nem volt igazolható. A Budai Központi Kerületi Bíróság

7.B.478/2021/21. sorszámu – a Fővárosi Törvényszék 31.Bf.12236/2021/10. sorszámu végzésével 2022. május 31. napján jogerőre emelkedett – ítéletével megállapította az alperes bűnösségét testi sértés vétségének kísérletében.

[2] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a felperes becsülethez való jogát azzal, hogy őt 2019. április 6. napján „bűdös csicskának” nevezte, megsértette a felperes testi épséghez és becsülethez való jogát azzal, hogy 2019. április 6. napján az alperes a felperes testének ütközött. Kérte az alperes kötelezését 300.000,- Ft sérelemdíj és ezen összeg után az ítélet jogerőre emelkedésétől számított késedelmi kamat megfizetésére. Álláspontja szerint a „bűdös csicska” kifejezés utal egy tényre, ami a becsületet azért sérti, mert kifejezőmódja sértő. A becsületének sérelmét jelenti az, hogy a testéhez nyúltak, támadást kíséreltek meg ellene, függetlenül attól, hogy a támadásnak milyen nyomai, következményei voltak. Hivatkozott a jogerős büntetőbíróági ítéletre, az abban szereplő videófelvevételekre és az orvosi vizsgálatáról készült iratokra. Vitatta azt, hogy a jogsértésekben közrehatott volna. Előadta, a peres felek között feszült a viszony, de nem kell eltérnie az alperes magatartását, megjegyzéseit. Állt a kapu előtt, amikor az alperes rárontott eltorzult arccal, teljes erőből nekiment, ő a kezét sem tette ki. A büntetőeljárás során megvádolták őt azzal, hogy bántotta az alperest és testvérét. Aznap mellkasi fájdalommal kórházba, röntgenre, CT-re kellett mennie. Mindenhol el kellett mondania azt, hogy bántalmazott, ami őt megviselte. A vizsgálatok során bőrpírt, nyomásérzékenységet állapítottak meg. Lelkileg megviselte az esemény. Még szabálysértési eljárás sem volt ellene korábban. Ezzel szemben erőszakos cselekmények miatt több büntetőeljárás is folyik az alperes ellen.

[3] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a felperes testének ütközött a vállával, ez azonban nem jelentette a felperes testi épséghez, becsülethez való jogának megsértését. Vitatta, hogy a felperest „bűdös csicskának” nevezte volna, ilyenre nem emlékszik. Hivatkozott arra, hogy a gyermek átadás-átvétel során állandóan feszült viszony alakult ki, ebben a felperes is közrehatott. A gyerek átadásánál folyamatos szóváltás volt, a felperes bűdös parasztnak nevezte, hogy menjenek vissza a csirkeólbá. A felperes rendszeresen videózik úgy, hogy az egyik kezével fogja a kamerát, a másik kezével pedig mutogat. A gyereket berakta a kocsiba, a bátyjához ment, meg akarta fogni a vállát, erre a felperes nekiugrott az ő vállának és azt mondta, hogy bántotta őt.

[4] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes becsülethez való jogát azzal, hogy 2019. április 6. napján a felperest „bűdös csicskának” nevezte. Megállapította továbbá, hogy az alperes megsértette a felperes testi épséghez való jogát azzal, hogy 2019. április 6. napján vállával a felperes testének ütközött. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Az alperest 36.180,- Ft, a felperest 17.820,- Ft feljegyzett eljárási illeték megfizetésére kötelezte. Emellett kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 27.739,-Ft perköltséget.

[5] Rögzítette, hogy az alperes azon magatartása, hogy a felperes testének ütközött, bűncselekménynek minősül, ennek büntetőjogi következményeit a Budai Központi Kerületi Bíróság jogerős ítéletével határozta meg. A testi sértés által megvalósított jogsértés vagyoni jogi következményeire folyó eljárásban a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 264. § (1) bekezdése szerint a bűncselekmény tényállási elemeinek körében a büntetőügyben eljáró bíróság által megállapított tényállást kell alapul venni, ahhoz a polgári

ügyben eljáró bíróság kötve van. A becsületsértés bűncselekményét megvalósító jogsértő magatartás és a becsülethez való jog megsértését megvalósító személyiségi jogsértés meghatározása nem azonos. Ahhoz, hogy ugyanazon jogsértő magatartás több személyiségi jogot is megsértsen, az érintett személyiségi jogokkal kapcsolatos tényállási többletnek kell megvalósulnia. A sértett testének érintése, támadása kifejezhet akár a sértettel szembeni véleménynyilvánítást is, azonban a perbeli esetben erre utaló körülmény nem merült fel. Az alperes a felperesre támadva nem a felperes becsületének csorbítására törekedett, hanem a felperes testi épségben szándékozott sérelmet okozni. Az alperes magatartása a felperes testi épséghez való jogát sértette, nem sértette azonban a becsülethez való jogát. A testi épséghez való jog megsértésének nem feltétele az, hogy annak milyen nyomai, következményei keletkeztek. A testi épség sérülése, az ebben okozott hátrány mértéke a sérelemdíj meghatározása körében bír jelentőséggel. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékként figyelembe vett videófelvétel alapján rögzítette, hogy az alperes, miközben gyermekével a gépjármű felé tartott, tisztán, érthetően és egyértelműen a felperesnek szánta azt a megjegyzést, hogy „büdös csicska vagy te”. A kijelentés célja a felperes lekicsinylése, megalázása volt. A kijelentés semmilyen tényállítást nem tartalmazott, az egyfajta jelző, véleménynyilvánítás volt az alperes részéről. A kijelentés indokolatlanul bántó volta miatt megvalósította a felperes becsülethez való jogának megsértését.

[6] A törvényszék a sérelemdíjra vonatkozó igény tekintetében rögzítette, az alperes által elkövetett magatartás részben bűncselekmény, az személyiségi jogsértést valósított meg, így a felperes jogosult a sérelemdíjra. Mindemellett azonban a kimentés körében vizsgálta az alperesi magatartás felróhatóságát. A videófelveleken látható személyek magatartását két csoporthoz tartozó személy eljárásaként értékelte, az alperesi oldalhoz tartozónak tekintve az alperest és Személy2t, míg a felperesi oldalhoz tartozónak a felperest, Személy3t és Felperes1nét. Kiemelte, hogy a résztvevők a személyiségi jogsértéseket személyükben követhették, követték el, azonban magatartásukat befolyásolták az azonos oldalon álló személyeket ért megjegyzések, sérelmek. A gyermek alperes részére történő átadását követően a videófelvétel készítését már nem a gyermekátadás során történtek rögzítése, hanem a résztvevők egyéb céljai indokolták. Amikor a felperes folytatta a felvételkészítést, szóváltásba keveredett az alperessel és testvérével. A szóváltás során a felperes és Személy2 részéről is különösebb indok nélkül trágár szavak hangzottak el. A felperes magatartását annak ellenére folytatta, hogy őt házastársa és gyermeke is távozásra próbálták bírni. A felperes kérésüknek nem tett eleget, Személy2 felhívására kilépett az utcai járdára. Nemcsak Személy2 magatartása volt kihívó, hanem a felperes mozdulatai, szavainak hangsúlya is. Személy2 közeledése fenyegető volt, a felperes ezt a fenyegetést felvállalva ment ki az utcára és maradt a járdán. Ezt követően a felperes házastársa és gyermeke is bekapcsolódott a szóváltásba, majd ezután indult meg az alperes fenyegető, gyors, egyre gyorsuló léptekkel a felperes felé, majd a felperes elé érve vállával a felperes testének ütközött. Mind az alperes, mind a felperes kihívó magatartást tanúsított, az események úgy jutottak el a tettelegességig, hogy a két oldalon álló személyek hol csitították, hol aktívan provokálták a két a peres felet. Nem menthető az alperesnek a társadalmi együttélés szabályait semmibe vevő magatartása, azonban a felperes sem tanúsította az ilyenkor elvárható, követendő magatartást. A felperes ahelyett, hogy a gyermekátadás többé-kevésbé mederben tartott folyamatát videóra felvéve elvonult volna lakásába, nekiállt „kakaskodni” az alperessel és Személy2 vel. Szándéka nyilvánvalóan az volt, hogy „beleáll a problémába”. Az egyre jobban felfokozott indulatok által vezérelt magatartássorozatnak a részeként kölcsönösen személyiségi jogsértések történtek. Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes nem járt el a tőle elvárható módon, a trágár kifejezések, a tettelegesség elkerülése érdekében nem tett meg minden tőle elvárhatót, a jogsértések megtörténtében nem pusztán szenvedő félként, hanem

aktív, provokatív módon vett részt. Amennyiben a sértett személyiségi joga megsértésére kölcsönös szóváltás során kerül sor, amelyet a sértett provokatív magatartása segít elő, úgy a sértett sérelemdíjra nem tarthat igényt.

[7] Emellett kifejtette, hogy a felperes által sérelemként, hátrányként hivatkozott körülmények csak részben hozhatók összefüggésbe az alperes által elkövetett személyiségi jogsértésekkel. A testi sértés következtében felperest ért sérülés, hátrány mértéke minimális. Hátránynak tekinthető azonban a szóváltás és tettlegesség miatti szégyenérzet, megalázottság érzés. A felperes büntetőeljárás alá vonása nem az alperes perbeli jogsértésének a következménye, hanem az alperes által előterjesztett magánvádé. Az események napján történt többszöri orvosi vizsgálat szükségessége, indokoltsága a minimális sérülésekre tekintettel nem állapítható meg.

[8] Az elsőfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányát a felperesre kedvezőbben 67-33 %-ban határozta meg. Erre figyelemmel rendelkezett a feljegyzett eljárási illeték megfizetéséről és az alperes által felszámított magasabb összegű ügyvédi munkadíjra tekintettel a felperes perköltségfizetési kötelezettségéről.

[9] Az elsőfokú ítélet sérelemdíj követelést elutasító része, illetőleg a perköltségről rendelkező része ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve elsődlegesen az elsőfokú határozat megváltoztatását, az alperes kötelezését 300.000,-Ft összegű sérelemdíj és ezen összeg után a határozat jogerőre emelkedésétől járó törvényes késedelmi kamatának megfizetésére. Mindemellett kérte az alperes kötelezését az első- és másodfokú eljárásban felszámított ügyvédi munkadíj, mint perköltség megfizetésére. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú határozat akkénti megváltoztatására irányult, hogy az alperes legyen köteles a perköltség 30 %-ának megfizetésére. Kérte a törvényszék által megállapított tényállásból mellőzni, hogy a felperes és Személy2 kölcsönösen trágár kifejezésekkel illették egymást. Kérte a tényállást kiegészíteni azzal, hogy az alperes korábban nem adta vissza a gyermeket az anyjának, amivel lelkiileg kárt okozott a gyermeknek. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben az alperes egyoldalú, nem bizonyított előadása alapján, részben bizonyítékok nélkül, a büntetőeljárás adataival ellentétesen állapította meg. A peres felek magatartása nem értékelhető egyenlően és akként sem, hogy ez kimentést ad az alperesnek a sérelemdíj megfizetése alól. Vítatta, hogy az utcára való kilépéssel kihívó magatartást tanúsított volna, hogy kakaskodás lett volna a szándéka, hogy ne tanúsított volna elvárható magatartást. Trágár szavakat nem használt, nem is tárogott. Ismertette a perbeli eseményeket megelőzően a peres felek, illetve hozzátartozóik, a volt házastársak között történeteket. Utalt arra, hogy ezekre vonatkozóan bizonyítékokat azért nem csatolt, mert az elsőfokú bíróság csak a konkrét esetre kívánt bizonyítást lefolytatni. Kiemelte, hogy a gyermek átadása megtörtént, őt beültették a kocsiba, de az alperes és testvére, ahelyett, hogy elmentek volna, visszajöttek és az alperes erőszakosan lépett fel. Idézte a büntetőbíróság ítéletének megállapítását, miszerint a szóváltás során időnként választ adott, azonban trágár, az alperest és testvérét emberi méltóságában sértő kifejezést nem használt. Büntetőeljárás során készült határozatot, jegyzőkönyvet csatolt annak igazolására, hogy az alperessel szemben milyen eljárások vannak folyamatban. A sérelemdíj iránti igénye körében kifejtette, hogy az esetet követően fájdalmai voltak, s annak megállapítására, hogy egyéb nem látható sérülése keletkezett-e, szükség volt vizsgálatokra. Közvetlenül az alperesi magatartás következménye volt az is, hogy az esetet követő eljárásokban részben vádlottként, részt kellett vennie. Az alperes által használt sértő kifejezés és az alperes támadása nemcsak a személyiségi jogsértést valósította meg, de alapot ad a sérelemdíj követelésére is. Az elsőfokú

bíróság ítélete azt sugallja, hogy az alperesnek és testvérének mindent lehet, neki és családjának pedig ezt el kell tűrnie, még a lakása ajtaja elé sem mehet ki.

[10] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott részének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helyes döntést hozott, amikor a felperes sérelemdíj iránti igényét elutasította. Kiemelte, jelen pernek nem az alperes és a felperes lánya közös gyermeke feletti szülői felügyelet a tárgya. Így az, hogy az alperes az előzményekre vonatkozóan hogyan nyilatkozott, nincs relevanciája. A felperes szakértő által meg nem állapított, nem bizonyított eredményt kér rögzíteni ítéletében, amikor azzal kéri kiegészíteni a tényállást, hogy az alperes lelkileg kárt okozott a gyermeknek. Az elsőfokú bíróság mérlegelési körébe tartozott annak megítélése, hogy a kimentés sikeres volt-e. A videófelvétel alapján megállapítható, hogy a felperes részéről is trágár szavak hangzottak el. A videófelvétel alapján megállapítható lényeges tény az is, hogy a felperes magatartása kihívó volt azzal, hogy kilépett az utcára. Az alperes egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításaival is, hogy a felperest ért sérülés, hátrány mértéke minimális, illetőleg a sérelemként, hátrányként hivatkozott körülmények csak részben hozhatók összefüggésbe az elkövetett személyiségi jogsértésekkel. Hangsúlyozta, a bíróság a kereseti kérelemhez kötve van, a kereseti kérelemmel össze nem függő kérdésekben nem folytathat le bizonyítást, még akkor sem, ha a felperes számos olyan iratot csatolt az elsőfokú eljárásban, amelyek nem kapcsolódnak a per tárgyához, legfeljebb a peres felek peren kívüli személyes viszonyához. A felperes által fellebbezéséhez csatolt okirati bizonyítékok sem tartoznak a per tárgyához, ráadásul egy részük már rendelkezésre állt az elsőfokú eljárás során is, ezekre a felperes már nem hivatkozhat.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelemre az ítéltábla felhívása nélkül észrevételeket terjesztett elő. Utalt arra, hogy a büntetőügyben eljáró bíróság az alperes és testvére büntetőjogi felelősségét megállapította, míg őt felmentette. A kapun történő kilépése nem volt jogellenes, az indokolt volt annak érdekében, hogy az alperes ne vegzálja a feleségét és lányát. Az alperes eddig tanúsított magatartása, a vele szemben folyamatban lévő eljárások is okot adtak arra, hogy megálljon a kapuja előtt. Előadta, hogy az alperessel szemben folyamatban lévő eljárásban távoltartást rendeltek el az alperessel szemben. Csatolta az ezt alátámasztó bírósági végzést.

[12] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül, a fellebbezés és az arra előterjesztett fellebbezési ellenkérelem korlátai között (Pp. 370. § (1) bekezdése, 371. § (1) bekezdése) bírálta felül, így az nem érintette a felperes becsülethez való jogának és testi épséghez való jogának megsértését megállapító ítéleti rendelkezést, illetőleg az arra vonatkozó elutasító rendelkezést, hogy az alperes vállával a felperes testének ütközése a becsülethez való jog sérelmét nem valósította meg.

[13] A fellebbezés az alábbiak szerint túlnyomórészt alapos.

[14] A felperes által fellebbezéséhez csatolt azon okirat, amely már rendelkezésre állt az elsőfokú eljárás idején is, nem minősül új bizonyítéknak, figyelembevételét a Pp. 373.§ (3) bekezdése kizárja. Egyébiránt az alperessel szembeni távoltartás elrendelése, az alperessel szemben folyamatban lévő eljárások száma irreleváns a felperesi sérelemdíj igény megalapozottsága szempontjából.

[15] Az elsőfokú bíróság a döntéséhez szükséges mértékben a tényállást feltárta, azt nagyobb részben helyesen állapította meg, azonban a rendelkezésre álló videófelvétel, mint bizonyíték téves értékelésével foglalt állást a felperes cselekvősége kérdésében és állapított meg terhére oly mértékű közrehatást, amely a sérelemdíj igényt megalapozatlanná teszi.

[16] Az ítéltábla mellözi az elsőfokú határozat tényállásából azon megállapítást, hogy a felperes Személy2t trágárt kifejezésekkel illette a perbeli időpontban, ilyen megállapítást a büntetőeljárásban született határozat sem tartalmaz, sőt, ezzel ellentétesen foglal állást. A peranyag részét képező videófelvételtől megállapítható, hogy a gyermek átadás-átvétele során történtek a kölcsönös bizalmatlanság jegyében nem csak a felperes rögzítette videokamerával, hanem az alperes jelenlévő testvére is mobiltelefonnal. Ekkor a felperes még a kerítésen belül, a háza mellett tartózkodott. A peranyag részét képező videófelvétel sem támasztja alá azt, hogy a felperes trágár kifejezést használt volna a szóváltás során az alperessel szemben. A felperes még mindig a háza mellett állt, amikor a gyermekkel távozóban lévő alperestől megkapta a „bűdös csicska” kifejezést. A felperes az alperes testvérenek heccelésére, felhívására lépett ki a kapun az utcára, azonban a kapuajtóban maradt, fenyegető mozdulatot nem tett, trágár kifejezést továbbra sem használt. Amikor Személy2 fenyegetőleg elindult felé, akkor csatlakozott hozzá házastársa és lánya. A felperes részéről sértő kifejezés ekkor sem hangzott el. A videófelvételen látható, hogy az alperes már azt megelőzően elindult a felperes irányába, mielőtt a felperes lánya az alperes testvére között szóváltás alakult volna ki. Az alperes egyre gyorsuló léptekkel közeledett, majd nekiszaladt a felperesnek.

[17] A sérelemdíj igény előterjesztése esetén sem zárható ki a sérelmet elszenvedett személy esetleges közrehatásának a vizsgálata, a jogintézmény jellegére figyelemmel azonban kármegosztásnak nincs helye. A vagyoni kár megosztására alapot adó körülményeket viszont a sérelemdíj összegének mérlegelése során figyelembe kell venni (BDT 2024.4781.). A sérelemdíj összegét befolyásoló tényező azonban csak a nemvagyoni hátrányt elszenvedő, sérelemdíj iránti igényt előterjesztő fél magatartása, közrehatása lehet, tehát az esetleges közrehatást, annak mértékét a személyiségi jogsértést okozó és a sérelmet elszenvedő viszonylatában lehet értékelni. Életszerű és jelen esetben a videófelvétellel is igazolható az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy az érintett felek magatartását befolyásolja a velük azonos oldalon álló, azonos érdekkörbe tartozó személyek viselkedése, adott esetben az őket ért megjegyzések, sérelmek. Amennyiben a fél hozzátartozója jogsértést valósít meg, akkor azért személyében felel a jogsértést elszenvedő személlyel szemben, azonban magatartása „nem tudható be” az ugyanazon időpontban személyiségi jogsértést elszenvedő félnek, illetve nem mentesítik az utóbbi félnek sérelmet, nem vagyoni hátrányt okozó személyt. A személyiségi jogsértés elkövetésekor az addig abszolút szerkezetű jogviszony relatív szerkezetűvé válik és mind a jogsértést, mind annak következményeit az ezen jogviszonyban részes felek viszonylatában kell vizsgálni. A konkrét esetben tehát Személy3 viselkedése még abban az esetben sem eshet a felperes terhére, amennyiben Személy3 személyiségi jogsértést követett el Személy2 vel szemben, utóbbi megítélése nem képezte a per tárgyát.

[18] Az ítéltábla utal arra, hogy a felperes azt követően lépett ki az utcára kamerával, hogy becsülethez való joga sérült. A gyermek gépjárműhöz vitelét követően a szóváltás alapvetően a felperes és az alperes testvére között zajlott, a felperes az utcára való kilépésével – mellyel a videófelvétel alapján valószínűleg azt próbálta kifejezni, hogy nem fél a saját

házánál – legfeljebb abba „nyugodott bele”, azzal kellett számolnia, hogy a szóváltás egy ideig még folytatódik közte és Személy2 között. Nem kellett számolnia a gyermekkel már az autónál lévő alperes tettlegességével. Az eleve fenyegetőleg közeledő Személy2 nem szorult az alperes védelmére. Előterjesztett igény hiányában az sem képezhetette a per tárgyát, hogy a felperes utcán történő kamerázása megvalósított-e személyiségi jogsértést. Amennyiben igen, a válaszreakció akkor sem a felperesi jogsértés rögzítése és a vele szembeni igényérvényesítés volt, hanem a személye elleni fizikai támadás, a testi sértés kísérletét, egyben személyiségi jogsértést megvalósító felperesi magatartás.

[19] A fentiek alapján nem volt megállapítható a felperes részéről olyan mértékű közrehatás, amely a személyiségi jogsértések megállapítása mellett az érvényesített sérelemdíj igényt mellőzhetővé tette volna, illetve az összepszerűségét befolyásolta volna. Ahogyan az elsőfokú bíróság egyébként helyesen rögzítette, az alperes által elkövetett személyiségi jogsértések miatt a felperes jogosult a sérelemdíjra.

[20] A sérelemdíj összegét érintően az ítéltábla rögzíti, hogy a felperes sem a keresetlevélben, sem a perfelvétel során nem jelölte meg, hogy egyes személyiségi jogsértések esetében, külön-külön milyen összegű sérelemdíjat követel, az elsőfokú bíróság erre irányuló felhívása is elmaradt. Ennek jelen esetben azonban túlzott jelentősége azért nincs, mert az egyes személyiségi jogsértések térben és időben közeli, lényegében egyetlen eseménysorhoz köthetők. Az ítéltábla álláspontja szerint a két jogsértés miatt érvényesített 300.000,-Ft összegű sérelemdíj igény nem eltúlzott. A becülethez való jog sérelmét eredményező kifejezés a felperes lakókörnyezetében, a nyílt utcán, mások számára is hallhatóan hangzott el. Ugyanitt sértette meg az alperes a felperes testi épséghez való jogát, melynek inkább lelki és kevésbé fizikális következményei emelendők ki. A törvényszék kompetencia, orvosszakértői vélemény hiányában minősítette szükségtelennek a felperes orvosi vizsgálatokon való részvételét. Az semmiképpen nem róható a felperes terhére, hogy az esetet követően az esetleges komolyabb következmények (repedés, bevérzés) kizárása érdekében vizsgálatokon vett részt. Az pedig nem a felperes döntésén, hanem az őt vizsgáló szakorvos megítélésén múlt, hogy milyen képalkotó vizsgálatokat ír elő. Azt az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy a felperest ért hátránynak tekinthető a szóváltás és tettlegesség miatti szégyenérzet és megalázottság érzés. Azon megállapítása is helyes, hogy nem az alperesi perbeli jogsértés közvetlen következménye, a sérelemdíj összepszerűségét befolyásoló körülmény, hogy a felperest büntetőeljárás alá vonták, ez az alperes által előterjesztett magánvád következménye. Mindezekre figyelemmel is azonban a felperes által igényelt sérelemdíj összege szükséges, de egyben elégséges is a felperest ért nem vagyoni sérelem kompenzációjához.

[21] A felperesre vonatkozó, fentebb hivatkozott tényállásbeli megállapítás mellőzésén túl szükségtelen volt a felperes által fellebbezésében megjelölt ítéleti indokolás részek mellőzése. Az ítéltábla az elsőfokú bíróságtól részben eltérő álláspontja okán az elsőfokú határozatot a fellebbezéssel érintett részében megváltoztatta, amelyre vonatkozóan a törvényszéktől eltérő jogi indokolást adott, a jogerős ítélet indokolását ezen rész képezi, így nem szükséges az elsőfokú határozat ezzel ellentétes elemeinek egyenkénti mellőzése. Az elsőfokú határozat kereseti kérelmet, ellenkérelmet és a felek perbeli nyilatkozatait tartalmazó részében az elsőfokú bíróság nem saját álláspontját ismertette, így még akkor is indokolatlan az alperesi nyilatkozat egyes részeinek mellőzése (pl. három hónapig nála volt elhelyezve a gyermek), hogy ha azok esetleg nem fedik a valóságot. Azzal pedig helyesen érvelt az alperes fellebbezési ellenkérelmében, hogy a tényállás nem egészíthető ki a per tárgyát nem képező,

szakértői bizonyítással alá nem támasztott azon felperesi megállapítással, hogy az alperes nem adta vissza a gyermeket az anyjának és ezzel lelki károkat okozott a gyermeknek.

[22] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a Pp. 344. § (1) bekezdése szerinti teljesítési határidővel kötelezte az alperest 300.000,-Ft sérelemdíj megfizetésére.

[23] Mellőzte azonban az ítéltábla az alperes késedelmi kamatokban történő marasztalását. A felperes az ítélet jogerőre emelkedésétől kezdődően kérte az alperes kötelezését a késedelmi kamat megfizetésére. Ezen nyilatkozata tartalmilag azt jelenti, hogy a sérelemdíj összegét az ítélet hozatala kori ár-érték viszonyok alapján kérte meghatározni. Ennek okán az alperes a bíróság által meghatározott teljesítési határidő elteltéig nem eshet késedelembe, ezen időpontig késedelmi kamat megfizetésére nem kötelezhető.

[24] A másodfokú bíróság elsőfokú határozatot megváltoztató döntése következtében a felperes teljes mértékben pernyertes, ezért az ítéltábla a perköltség viseléséről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott. A pereszes alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése értelmében viseli az elsőfokú eljárás feljegyzett 54.000,-Ft illetékét és a másodfokú eljárás tárgyának értéke (300.000,-Ft) alapján feljegyzett 24.000,-Ft fellebbezési illetéket. Mindemellett az alperes köteles megfizetni a felperesnek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint, a csatolt megállapodás alapján felszámított 140.000,-Ft elsőfokú és 60.000,-Ft másodfokú perköltséget.

Győr, 2025. január 23.

Dr.Szalay Róbert s.k.
a tanács elnöke

Dr.Konarik Attila s.k.
előadó bíró

Dr.Mészáros Zsolt s.k.
bíró